

F E N Y V E S I O T T Ó

A kutyalyuk közelében

Appendix Szíveri Jánosnak

Mielőtt mindent felednék, mondom:
négy éve már, hogy elmúltam hatvan,
mögöttem, esztendőik libasorban lassan
sorakoznak, íme, indulok vissza, a semmibe.

Bárhova nézek, mindent látok:
látom, egyik háborúból a másikba zuhan a világ,
marha- és báránycombok úsznak reneszánsz szószban,
látom, hogy Istennel birkóznak a vének.

Mielőtt mindent felednék, mondom:
olykor sétálni megyek a hegyre, a római útra,
vagy Kovács Bandi alsóörsi kertjében
turbolyával díszített sonkából lakmározunk,
tétován pislogunk a fényben, pislogunk;
a Balaton vizében sügérek úsznak,
durbincsök és keszegek, kárászok.

Mielőtt mindent felednék, mondom:
a dolgok állásán már nem gurulunk dühbe,
egymás kevéske örömén még mulatunk:
minap Béla írt, estére megy a kutyalyukba,
van ott egy kocsmá, ahol egymást ugratják
rácok és magyarok, békésen megférnek
egymás mellett a versben.
Máma egyébként semmi munkakedve,
pedig lenne dolga bőven, kicsit be is taknyosodott,
de kártyázni megy a falu szélére, a horgászklubba.
Jó kis hely a nevezetes Kutyalyuk utca végén,
csak nagyon füstös, Béla már jó ideje nem dohányzik,
viszont a nők (beleértve a feleségeket is),
nagy ívben elkerülik.
A szerbek minden este összevesznek, ordibálnak
és válogatott ocsmányságokkal szidják egymás anyját
– mi, magyarok már töredékéért is bicskát rántanánk –,
aztán öt perc múlva boldogan borulnak egymás nyakába.

A balkáni vérmérsékletet nem ismerők már egy-két mondatnyi üvöltés után riadtan menekülnének a temerini kutyalyukból.
Érdekes, ha kártya miatti korholásról van szó, a magyaroktól is elviselik a szidást, vagy a másik asztaltól jövő obszcén ugratást. Aztán főznek ott babot, halat annál ritkábban, a csontokat a testvériség-egység és a pravoszláv-katolikus megbékélés jegyében összegyűjtik egy nejlonszatyorba, Csorba Béla meg hazaviszi a kutyáinak. Kicsit valóság ez, kicsit álom. Reméli, az idillt nem bassza el sem Putyin, sem Pompeo.

Mielőtt mindent felednék, mondom: egymás kevéske örömén még mulatunk, szívünk olykor ki akar ugrani a helyéről, de aztán meggondolja magát és marad, ha nem is látjuk, de konstatáljuk: északon és délen a jéghegyek olvadnak, a vízszínt rendületlenül emelkedik. A világ rendje és logikája naponta változik, olykor sebességet vált és rohan tovább, vesztébe. Időnként minden jobbra fordul, majd rosszabbra. Az égen vasmadarak húznak délre. A falu felett szerelem bolyong, a bor nótát fakaszt. Fülünkben vadludak szárnya csikorog, Isten legfőbb parancsa régen elfeledve. Lassan porlad alattunk az ágy. A levegő, aminek olykor nekitámaszkodom, selyemkék, olyan légkondicionált. A légnyomás súlyát lemérték, egyre nehezebb az érték.

Mielőtt mindent felednék, mondom: Itt élünk a kutyalyuk közelében, egymás kevéske örömén mulatunk. Ősz volt, és tél, most éppen tavasz. Kiskomám, remélem, hallasz. Felhők rongya a szó: rehabilitáció, rádiózás, valami abszurd minisztérium.

Nem jelent már semmit:
se toldalék, se függelék.
A tragédiát csak tragédiára lehet cserélni.
Viszont nem értem, mi baj az idővel,
mi baj a széllel.
Mi lehet a baj okozója?
Időnként kérdőre vonlak!
Jobb-e odaát?

Van egy ház a tájban:
a Kutyaluk végén.
A kapun egy kampó.
Sehol egy pont, sehol egy vessző.

Hazafelé az óvodából

Megyek az Üllői úton
dél felé, hazafelé,
Zsigmond unokámmal
szorítjuk egymás kezét,
markoljuk a képzeletbeli volánt,
vezetjük egymást.
Lábunk alatt aszfalt suhan,
szenny: vizelet, ürülék;
felettünk füst, aeroszol.
A sarkon emléktábla hirdeti:
ott lakott Arany János,
kicsit odébb Kosztolányi Dezső.
Az idő iszkol hanyatt-homlok.
Mellőttünk gépkocsik száguldanak,
pőfékelő krokodilok,
dél felé araszolnak,
mint Hendrix dalában
a szökött fegyenc.
Beteg fák kókadognak.
Hazafelé az Üllőin:
hirtelen kanyar a Máriába,
majd a Pál utcán keresztül,
irány a józsefvárosi
Mándy-univerzum.